

ROOD & BOTER

Bart Van
(SP.A) aan
minister van
o Vandeuren
ver 'het tekort
rentolken'.
Parlement,
s)

RAMMSTEIN

Het is een raar gezicht, maar zijn klasgenoten zijn het gewend. Hoe Thibault (14) de klas binnenstapt met een volwassene aan zijn zij. Die vlijt zich dan neer in de bank naast hem en begint ijverig elk woord dat vooraan aan het bord wordt gezegd, neer te tikken. Die man of vrouw is Thibaults tweede paar oren. Een schrijftolk. 'Als ik iets niet verstaan heb,' zegt Thibault, 'kan ik dat op het scherm meteen nalezen.'

Toen hij negen maanden was, kreeg Thibault meningitis. Vreemd eigenlijk dat we zeggen: een ziekte krijgen. Een ziekte pakt vooral iets af, in Thibaults geval: het gehoor. Maar dat merk je niet meteen, fluks als hij de kamer binnenstapt en ons 'hallo' beantwoordt met een even welluidend 'goeiedag'.

Er zijn maar een paar regels. We mogen niet in het tegenlicht staan of in onze baard praten. 'Sinterklaas was altijd al een ramp', lacht zijn moeder, Kim.

Thibault is wat je zou kunnen noemen een horende dove. Nog voor hij aan taal toekwam, kreeg hij al een implantaat. Achter zijn linkeroor, onttrokken aan het zicht door zijn lange blonde haar, zit een apparaatje dat door zijn zwarte glans en rondingen geïnspireerd lijkt op het design van een blitse wagen.

Thibault zelf houdt wel van hard en snel. Vorige zomer ging hij voor het eerst naar een festival. 'Graspop', zegt hij. Zelfs als je weinig of niets hoort, voel je bij metal de beat tot in je botten. Zonder implantaat hoort Thibault een geluid pas vanaf 120 decibel, dat is 50 decibel onder het gebulder van een straaljager. Iron Maiden zit daar ergens tussen.

Maar als je ernaar vraagt, zegt Thibault klaar en duidelijk dat hij zichzelf niet als een dove beschouwt. 'Ik heb ook geen dove vrienden', lacht hij. Hij gaat naar een 'gewone' school waar hij de enige is, op 600 leerlingen, met een auditieve handicap. In de scouts

ALLEDAAGSE VERHALEN ACHTER PARLEMENTAIRE VRAGEN

begrijpt iedereen hem en hij iedereen. 'Ze weten dat ze mij bij een nachtspel wakker moeten maken, anders mis ik het.'

Na het buitengewoon kleuteronderwijs stuurden zijn ouders hem bewust naar een 'gewone' school. 'Die kleuterklas was fijn en iedereen doet het daar geweldig,' zegt Kim, 'maar je botst wel op dat dilemma dat het een cocon blijft.'

Dat Thibault zichzelf niet als Dove beschouwt, is geen detail. En dat we Dove met een hoofdletter schrijven, evenmin. In de Verenigde Staten is die D van *Deaf* bijna verplicht omdat Doven er zichzelf, samen met taalkundigen en antropologen, zien als een culturele minderheid naast anderen. Doofheid is dan niet zozeer een kwestie van handicap als wel van identiteit. Doven moeten zich niet aan de wereld aanpassen, maar de wereld aan hén. Is voor de enen een implantaat bijna zoiets als 'verraad', de anderen zien een gebarentolk dan weer te veel als een muur tussen hen en de 'gewone' wereld.

Thibault heeft zelf nooit een gebarentolk gewild. In de lagere school kon hij de les volgen doordat de juf of meester een met zijn oor verbonden zendertje droeg. Ook dat wilde hij niet meer, eens hij aan het middelbaar begon. Maar hoe ga je dan verder in een 'gewone' school? Een schrijftolk bood de oplossing. Het eerste jaar probeerde Thibault het nog zonder.

Thibault tracht die volwassen schaduw naast hem in de klas zo veel mogelijk te negeren. Hij wil een gewoon leven. Hard en luid, het liefst

Thibault is wat je zou kunnen noemen een horende dove. Nog voor hij aan taal toekwam, kreeg hij al een implantaat.

'Hij wil niet graag anders doen dan de anderen', zegt Kim nog eens. Maar dat bleek niet zo eenvoudig.

Uiteindelijk kreeg hij voor drie vakken een schrijftolk naast zich. Tot vorig jaar. 'Het was eind september en we hadden nog altijd niemand gevonden', zegt Kim. Dat kwam omdat de wet intussen veranderd was. Hoefde een schrijftolk eerst alleen een A1-diploma te hebben (waardoor zowat elke volwassene op school kon bijspringen), plots moest hij of zij het zelfstandigenstatuut hebben.

Kim deed een oproep op Facebook en de response was instant groot. Thibault kon weer verder. Over het tekort aan gebarentolken worden in het parlement wel vaker vragen gesteld. Zelden over schrijftolken. Dat ligt onder meer aan het hierboven genoemde verschil tussen Doven en horende doven. De eersten weten hoe ze zich moeten verenigen om hun belangen te

behartigen. Voor de tweede groep ligt dat moeilijker, precies omdat ze graag zo volledig mogelijk opgaan in de wereld van de horenden. 'De behoefte aan schrijftolken zal nochtans toenemen', weet Kim. 'Er zijn nu eenmaal almaar meer mensen met implantaten. Die komen nu allemaal in het middelbaar.'

Thibault tracht die volwassen schaduw naast hem in de klas zo veel mogelijk te negeren. Hij wil een gewoon leven. Hard en luid, het liefst. 'Deze zomer komt Rammstein naar Werchter. Mag ik gaan, mama?', vraagt hij. Het antwoord blijft onduidelijk, Kim staat in het tegenlicht.

FILIP ROGIERS
FOTO FILIP CLAUS